

LENINA KĀROGS

Preiļu rajona
centrālā bibliotēka

**ŠODIEN
NUMURĀ:**

- Parkārtošanas. Līvānu stikla fabrikas direktora J. Skreivera pārdomas. 2. lappuse.
- «Grūtais» pusaudzis — komjaunatnes rajona komitejas otrā sekretāra V. Vilcāna vērtējums. 2. lappuse.
- «Internacionālo pienākumu pildot». 3. lappuse.
- Kā parasti sestdien «Spektrs». 4. lappuse.

LATVIJAS KOMUNISTISKĀ PARTIJA PREIĻU RAJONA KOMITEJA UN
PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOME LAIKRAKSTS

Iznāk kopš 1950. gada 29. marta

Nr. 32 (5571)

Sestdien, 1987. gada 14. martā

Maksā 3 kap.

Sociālistiskā sacensība

Īsteno paaugstinātas saistības

JĀNIS ROMANOVSKIS strādā Preiļu sakaru mezglā par šoferi kopš 1982. gada — tūlīt pēc atgriešanās no dienesta Padomju Armijā. Viņš ir komunistiskā darba trieciennieks, vairākkārt uzvarējis šoferu sociālistiskajā sacensībā. 1986. gadā Jānis Romanovskis atzīts par sakaru mezglā labāko šoferi. Darbu puisis veic godīgi. Pēc PSKP CK janvāra (1987. g.) Plēnuma viņš strādā pēc paaugstinātām sociālistiskajām saistībām un sekmīgi tās arī īsteno.

J. SILICKA foto

Pārskats

par lauksaimniecības tehnikas gatavību līdz 1. martam (procentos)

Saimniecība	Vietā no remonta sezonas sākuma	Traktori	Graudu kombaini	Traktor-tilkmes plauksma	Savācēt-preses	E-281	Smidzinātāji, miglotāji
Leņina	2.	95	100	100	100	75	75
«Sark. ausma»	3.	96	86	95	100	100	100
Dzeržinska	12.	94	90	60	75	100	80
«Vārkava»	1.	97	100	100	100	75	100
«Dubna»	11.	96	76	76	83	75	89
K. Marksa	4.	95	86	90	100	67	92
«Kr. Oktjabrj»	13.	94	88	96	88	100	94
Suvorova	16.	91	93	100	80	100	86
Raiņa	10.	97	100	72	100	100	93
«Nākotne»	7.	95	79	88	80	100	100
«Zelta vārpa»	18.	93	87	79	83	67	80
«Rīts»	9.	88	89	88	100	75	89
Oškalna	5.	94	96	91	91	83	100
«Dzintars»	15.	93	82	88	86	100	88
Kirova	20.	93	86	82	83	80	83
M. Gorkija	14.	89	86	82	86	75	90
«Sīļukalns»	6.	94	91	96	100	100	100
Agļonas p. s.	19.	91	80	80	75	67	88
Rudzātu p. s.	8.	95	84	90	83	100	86
Rušonas p. s.	17.	93	80	85	100	100	100
RAJONA		94	88	87	89	87	92
Plāns uz 1. 03.		94	86	85	85	85	95
Plāns uz 1. 04.		96	91	92	92	92	—

Diezgan nepamatotas ir lauku saimniecību vadītāju tik iecienītās aizbildināšanās — tehnikas bruņojums ir mazs, visus darbus nespējam laikus veikt. Analīze liecina, ka lauksaimniecības tehnikas ir pilnīgi pietiekami, lai izvērstu ražošanu neatkarīgi no dabas untumiem. Viss ir atkarīgs vienīgi no darba disciplīnas un organizācijas, kā arī no remontu kvalitātes pašos kolhozos un padomju saimniecībās.

Pārskati liecina, ka arkli, kultivatori, sējmašīnas un cita pavasara lauku darbiem paredzētā tehnika jau sagatavota. Remonts šoziem veicies raitāk nekā citkārt, tehnikas parkā bijusi lielāka kārtība, disciplinētāk un organizētāk strādājuši mehānizatori. Tomēr novērota arī viena otra nepatīkama nianse. Kādi objekti apstākļi traucējuši labāk strādāt, teiksim, Kirova kolhoza mehānizatoriem? No remontu sezonas sākuma viņi ieguvuši tikai 79.01 balli un ir pēdējā vietā kolhozu un padomju saimniecību sociālistiskajā sacensībā. Arī aglonieši nav sasnieguši pat 80 ballu robežu. Vārbut visas aizķeršanās pašu kavēšanās dēļ radušās? Remontu sezonas sākumā

sprieda, sak, gan jau vēl paspēsim, visa garā ziema priekšā. Bet tad uznāca aukstums, un iekavēto sasteigt izrādījās visai sarežģīti.

23. martā sāksies tehnikas apskates. Atlikusi nedēļa, kuras laikā jāpabeidz pavasara darbiem nepieciešamo agregātu komplektēšana un regulēšana. Jāņem vērā, ka nedrīkst atkārtoties pagājušā gada kļūdas, kuras dažkārt izraisīja mehānizatoru nedisciplinētība un nevērība. Jāatceras, ka sekmju pamatā ir rūpīga maiņas tehniskā apkope, kas jāizdara ne tikai traktoriem, bet arī uzkabes inventāram. Der atcerēties to, ka īpaša uzmanība jāvelta kāpurķēžu traktoru tehniskajam stāvoklim, jo sējas laikā ar tiem darbs būs jāorganizē divās maiņās. Lai mazāk sablīvētu augsni, traktoriem T-150K jāpierīko dubulttriteni. Sēja pamazām tuvojas, kaut gan ziema, šķiet, negrib atdot savas pozīcijas. Taču tad, kad tūrumi kūpēs, būs jau par vēlu regulēt sējmašīnas. Vēlāk lielajā steigā var neatlikt laika arī augu aizsardzības tehnikas — smidzinātāju un miglotāju — pārbaudei un sagatavošanai.

Krievu kultūras nedēļa skolā

Draudzībai ir īpaša vērtība, jo tā labāk par jebkuru citu asociāciju trīskāršo un četrkāšo draugu spēkus — tā ir teicis Dmitrijs Pisarevs. Mūsu skolas kolektīvs cenšas izprast un atbalstīt šo teicienu. Februāra beigās pie mums, Salas astoņgadīgajā skolā, krievu valodas un literatūras skolotājas M. Uščakas vadībā tika rīkota krievu kultūras nedēļa.

Tika uzaicināti ciemiņi no Riebiņu vidusskolas. Ieradās piektās klases audzēkņi. Lai viesi pie mums justos labi, sagatavojām tējas galdu, bija priekšnesumi, organizējām rotaļas un dejas. Draugi no Riebiņiem iepazīs ar vienaudžiem no mūsu skolas. Mēs ceram, ka viņiem te patika.

Ari turpmāk centīsimies sadarboties ar Riebiņu vidusskolu. Atvadoties viņi mūs uzaicināja ciemos pie sevis.

Viena no krievu kultūras nedēļas dienām bija veltīta A. Puškina piemiņai. Daudzi skolēni piedalījās konkursā, kurā šķanēja A. Puškina dzejoļi. Skolotāja A. Priekule pastāstīja par dzejnieka literāro darbību. Meiteņu vokālais ansamblis bija sagatavojis krievu tautasdziesmas.

No šī lielā un interesantā pasākuma mēs daudz jauna uzzinājām par krievu tautas tradīcijām. Kultūras nedēļa skolā mums ilgī paliks atmiņā.

L. DRONGA,

Salas astoņgadīgās skolas 8. klases skolniece

Atbildības... deficīts

Preiļu pilsētas Tautas deputātu padomes tirdzniecības un sadzīves pakalpojumu pastāvīgās komisijas deputāti V. Bicāne, P. Vaivods, L. Kondratjeva, V. Miņins un P. Muraško kopā ar sanitāri epidemioloģiskā dienesta speciālistiem V. Litvinovu un V. Petrovu rūpīgi pārbaudīja Preiļu sabiedriskās ēdināšanas uzņēmumu darbu, kas veikts, lai uzlabotu iedzīvotāju apkalpošanas kultūru. Sāda pārbaude izdarīta tirdzniecības centra ēdnīcā, restorānā, kulinārijas veikalā, kafējnīcās «Tūrists» un «Veldze», pašlaik rekonstruējamajā kulinārijas kombinātā un 2. vidusskolas ēdināšanas blokā.

Atklājās ne mazums trūkumu, kuru cēlonis ir nolaidība. Piemēram, tirdzniecības centra ēdnīcā, kur sanitārie apstākļi kopumā bija apmierinoši, apkalpojošā personāla sanitārie spectēri pārbaudes laikā glabājās kopā ar virsdrēbēm. Virsdrēbju uzglabāšanai paredzētajiem skapjiem ir visai nepievilcīgs izskats, tiem nepieciešams remonts. Garderobē konstatēts drošības tehnikas noteikumu pārkāpums — bojāta elektriskā rozete, elektriskie vadītāji atkalināti. Arī mazgātavā stāvoklis nav labāks: kvēlspuldzēm nav aizsargkupuļu, nedarbojas ventilācija.

Vēl sliktāks iespāids mums radās, pārbaudot sanitāro stāvokli abās Preiļu pilsētas kafējnīcās — «Veldzē» un «Tūristā». Pēdējā, piemēram, personāla darba apstākļi ir neapmierinoši: nav ventilācijas, sienas palīgelpās norasojušas, pārklājušās ar pelējumu. Apmetums atļūpīs. Krāsns apkure nenodrošina telpās normālu temperatūru. Izbrīnu rada fakts, ka rajona patērētāju biedrības vadība savā laikā devusi pavēli veikt šo telpu kosmētisko remontu, nemaz nepārliecinoties iepriekš par to, cik izturīgs ir ēkas jumts. Remontdarbi bija pabeigti, taču caur nesalaboto jumtu izremontētajā ēkā straumēm vien sāka ieplūst lietūs ūdeņi. Te nu bija! Komjaunatnes rajona komitejas darbinieki ilgi un gari runāja par to, cik vēlami būtu pašreizējās «Veldzes» telpās ierīkot jauniešu kafējnīcu, taču tālāk par runāšanu tā arī netika. Pašlaik gan jautājumu nākas risināt citādi — par šīs kafējnīcas slēgšanu vispār, jo ēkas tehniskais stāvoklis ir, kā saka, ārpus jebkuras kritikas. Telpās drēgnas, arī ēkas ārējais izskats nepievilcīgs: notekcaurules norautas, apmetums bojāts, cokols pavasaros pārplūst ar ūdeni.

Visiem ir zināms, ka rajona patērētāju biedrība, tās celtniecības brigāde maz rūpējas, lai lietošanā esošās ēkas būtu tehniski labā stāvoklī. To parādīja arī nesen notikusī Preiļu pilsētas Tautas deputātu padomes izpildkomitejas sēde, kurā (pēc mū-

su pastāvīgās komisijas deputātu priekšlikuma) tika izskatīts jautājums par Preiļu pilsētas sabiedriskās ēdināšanas uzņēmumu darbu iedzīvotāju apkalpošanas kultūras uzlabošanu. Preiļu rajona patērētāju biedrības valdes priekšsēdētājs K. Neicgalis (tā viņam pēdējā laikā gadās itin bieži) uz šo sēdi neieradās. Sāda viņa rīcībai nekādu attaisnojumu iemeslu nav. Lai izvairītos no liekām nepatīkšanām, K. Neicgalis uz sēdi nosūtīja savu vietnieku celtniecības jautājumos J. Leitānu. Viņš šādai sarunai izpildkomitejā nebija gatavojies un nevarēja uzrādīt 1987. gadā veicamo celtniecības un remontdarbu plānu.

Padomju celtniecība

Brīnīties nācās par daudz ko. Piemēram, Preiļu tirdzniecības centrs ekspluatācijā nodots tikai pirms trim gadiem, taču jau pirmajā rudenī sāka tecēt ēkas jumts. Tā vietā, lai stingri sodītu vainīgos celtniekus, rajona patērētāju biedrības vadītāji izvēlējušies vieglāko ceļu: meklē (un runā, esot jau atraduši) līdzekļus, lai varētu izdarīt nesen uzceltās ēkas un tās jumta remontu.

Rodas priekšstats, ka rajona patērētāju biedrībā būvdarbus cenšas veikt pēc iespējas sliktākā kvalitātē. Pieņemot ekspluatācijā jau minēto tirdzniecības centru, netika pieprasīts, lai celtnieki pabeigtu labiekārtot arī teritoriju. Nesen pabeidza desu ražošanas ceha būvi un — kļūda atkārtotās: nav labiekārtota apkārtnē teritorija. Pāraktas divas ielas, taču neviens pat nedomā tās remontēt.

Ik dienas Preiļu pilsētas iedzīvotāji iet garām būvmateriālu un maizes veikalim un redz: arī šeit celtnieki nav vižojuši padarīt iesāktu darbu līdz galam. Notekūdeņu caurules norautas, lāstekas karājas pat pie elektrības vadiem. Liekas, arī metāla rene, kur uzkrājas lietusuļeni, tūlīt tūlīt uzkrītis kādam uz galvas. Nesaimnieciskums — tā vienlaikus ir arī nevēlība. Vai te vairs var būt runa par parkārtošanu?

Preiļu pilsētas izpildkomitejas locekļus, pastāvīgās komisijas deputātus uztrauca arī stāvoklis 2. vidusskolas ēdināšanas blokā. Telpiski tas ir mazs — aizņem tikai 26 kvadrātmetrus. Taču ik dienas paēdināt vajag vairāk nekā 520 skolēnus un 70 skolotājus. Tikai 60 kvadrātmetru lielajā ēdamzālē kārtīgi pašstāvīgs ir iespējams. Te nepārtraukti trūkst pat gaisa elpošanai. Bērņus apkalpo četrās maiņās.

Apspriežot šo jautājumu izpildkomitejas sēdē, noskaidrojās, ka skolā nav ne sava elektrika, ne santehnika. Šajā ziņā vainojams skolas direktors un rajona tautas izglītības nodaļa. Tas, ka elektroiekārtas bieži vien iziet no ierindas, var kļūt par cēloni neilmei. Izpildkomiteja rekomendēja rajona tautas izglītības nodaļai risināt šo jautājumu kompleksī un plānot ne tikai jaunās ēdnīcas telpām paredzētas piebūves celtniecību, bet arī veikt pilnīgu pašreizējās ēdnīcas remontu.

Nobeigumā gribu piebilst, ka rajona patērētāju biedrības vadītāji tomēr vēl neapzinās sevi kā istus saimniekus. Pretējā gadījumā par savam resoram pakļautajiem objektiem viņi taču būtu rūpējušies daudz labāk. Izpildkomiteja pieņēma šajā jautājumā konkrētu lēmumu un turpmāk kontrolēs tā izpildi.

N. DOROFEJENKO,

Preiļu pilsētas Tautas deputātu padomes tirdzniecības un sadzīves pakalpojumu pastāvīgās komisijas priekšsēdētājs

NO REDAKCIJAS.

Preiļu pilsētas izpildkomitejas sēdē speciāli netika apspriests jautājums par Preiļu ēdnīcā gatavoto ēdiena kvalitāti. Taču sīkāk vajadzētu paanalizēt trūkumus arī šajā darbā. Jārūnā ne tikai par ēdiena trūcīgo sortimentu, bet arī par to dārdzību (nereti otra ēdiena cena sasniedz 95 kapeikas) un sliktu kvalitāti. Labs paraugs Preiļu ēdnīcas kolektīvam tālu nav jāmeklē: tepat mūsu rajonā, Līvānu ēdnīcā, gatavo daudz garšīgāk. Vēstules redakcijai Līvānu ēdnīcas apmeklētāji informē, ka šeit ēdienkartē vienmēr ir ne tikai kartupeļu (tajā skaitā arī ceptu) ēdieni, bet arī dažādas biežputras, 4 veidu pankūkas — ar gaļu, ievārijumu, biepienu, krējumu utt.

Sabiedriskās ēdināšanas uzņēmumu apvienības vadītājiem nav izdevies pārkārtot savu darbu ar klientiem. Apvienības vadītāji joprojām baidās «parādīties atklātībā», baidās uzaicināt Preiļu pilsētas iedzīvotājus uz «Atklātās vēstules stundu». Un tas ir saprotams: ja reiz cilvēki būs sapulcējušies apspriest tik sasāpējušu jautājumu, tad noteikti teiks acis visu patiesību. Un pēc tam pieprasīs izteiktas piezīmes neimt vērā un priekšlikumus lieviet praksē. Taču tas nav tik viegli izdarāms.

Jā, viegli nebūs. Taču runāt atklāti ir nepieciešams. Katrā ziņā tas būs daudz godīgāk nekā mazgāt taukainās dakšīnas un karotes tikai tajās dienās, kad galdāmi viesi no Rīgas. Un arī galdautus uzklāj tikai šādās viesu reizēs. It kā rajona iedzīvotāji nebūtu tik lielas uzmanības cienīgi. Arīšķība, vairāk nekā.

Un visbeidzot. Par Preiļu ēdnīcas darbu zemo kvalitāti rakstījis jau vairākkārt, taču rajona patērētāju biedrības vadības atbilde tā arī nav saņemta. Pagaidām arī uzlabojumi darbā, kā redzam, nav jūtami.

PARKARTOSANĀS: VISIEM UN VISUR!

Kas gan, ja ne paši?

Nesen notikušajā partijas sapulcē komunisti Līvānu stikla fabrikas galvenā inženiera darbu atzina par nepietiekamu. Šāds lēmums — principiāls un bargs. Taču atbilst tagadējām prasībām. Pamatojums tam ir komunistu izteiktie argumenti: strādājot ar domu par perspektīvu, nedrīkst aizmirst arī šodien. Jo ražošanas inženiertehniskās nodrošinātības ziņā stāvoklis šodien nebūt nav spidošs. Kāpēc?

Gan klausoties debates sapulces laikā, gan ik dienas vērojot galvenā inženiera un viņam pakļauto dienestu darbu, esmu nonācis pie konkrētiem secinājumiem un gribu dalīties savās domās ar lasītājiem, pirmām kārtām — tieši ar ražošanas darbiniekiem.

Nemēģināšu apstrīdēt partijas sapulces lēmumu, taču uzskatu par nepieciešamu darīt zināmus visus faktus: galvenais inženieris tāpēc arī ir galvenais, lai domātu par perspektīvu. Pateicoties viņam un viņa vadītajiem dienestiem — galvenā konstruktora, galvenā mehāniķa un galvenā inženiera nodaļām, mūsu fabrikā ieviesti vairāki pārdoši tehniskie risinājumi, kuriem ražošanā patiešām bija liela loma. Te jāmin gaismas vadi, par kuriem runāts un rakstīts vairākkārt, jāmin arī stikla izstrādājumu apgriešana ar

lāzera palīdzību (tiesa, tā gan prasīja pamatotu piestrādi).

Tas viss prasa gan fiziskā spēka, gan materiālo līdzekļu patēriņu. Piemēram, galvenais mehāniķis pēdējā laikā fabrikā sastopams reti. Visbiežāk viņš ir komandējumos — apgūst pieredzi, slēdz piegāžu līgumus, meklē tehniskās iekārtas. To pašu var teikt par galveno inženieri un konstruktoru.

Ko dara pārējie? Taisnība ir biedriem, kuri runāja sapulcē: domājot par gaismas vadiem un lāzeru, nedrīkst aizmirst, ka nozēlojamā stāvoklī pašlaik ir šitas sagatavošanas cehs, ka vienā iecirknī tek jūms, ka apgaismojums ir nepietiekams un ventilācija — slikta, ka fabrikā praktiski nav neviena virpošanas un frēzēšanas darbgalda, kurš būtu pilnīgā kārtībā.

Kurš rosīsies? Galvenais inženieris, mehāniķis, konstruktors vai enerģētiskais personīgi? Viņus var vainot vienīgi par to, ka nav pratuši iemācīt ceļu laudim, kā īsti jāstrādā. Kur ir iniciatīva «no apakšas»? Tādas diemžēl nav. Piemēram, ar pūlēm sadabūtie granulātori pirmajā cehā rūs bezdarbībā jau ilgu laiku. Bet — katrā cehā taču ir gan savs mehāniķis, gan atslēdznieks, gan elektriķis. Tikai viena bēda: visi viņi gaida. Gaida, kad atnāks galvenais speciālists un pateiks: šodien dari to, rīt to, pārrīt...

Ļoti reti ir gadījies dzirdēt, ka kāds no ceha, ieradies nodaļā, teiktu: mēs ar pūlēm esam nolēmuši savu ražošanas iecirkni pārkārtot — dodiet padomu, kā to labāk izdarīt. Un maiņu meistari, brigadierī? Kāpēc nejt viņu iniciatīvu? Pretenziju inže-

nierietehniskajiem dienestiem, nenoliedzami, ir daudz. Tajā pašā laikā nevienam nav devis pat mazāko ieguldījumu, lai uzlabotu kaut ko praktiski. Kaut vai darba apstākļus. Bez tam maiņu meistaru pārziņā ir divreiz vairāk atslēdznieku nekā galvenā mehāniķa nodaļā.

Uzņēmumā pastāv arī tā saukta jauninājumu ieviešanas brigāde. Tās tiešais pienākums — strādāt perspektīvi. Nepieciešams viens: mazāk jāprasa, vairāk jādomā un jādara. Svarīgi, lai iesāktais tiktu paveikts līdz galam. Kāpēc, piemēram, pusceļā apstājusies šitas sagatavošanas iecirkņa rekonstrukcija? Zināms taču, ka pirmais cehs, kuru šis iecirknis apkalpo, netiks slēgts. Arī sašaurināt ražošanu nevienam neatļaus. Uzņēmumam šajā gadā jāsaņem produkcija par 14,2 miljoniem rubļu. Tātad — alternatīvas nav, rekonstrukcija jāturpina.

Es, fabrikas direktors, pēc palīdzības ministrijā vairs negriežos. Jo zinu — ne kapeiku nedaubūšu. Atbilde būs viennozīmīga: jūs tagad esat kļuvuši patstāvīgi, paši varat nopelnīt līdzekļus uzņēmuma tehniskajai pārkārtošanai. Taču to mēs spēsim tikai tad, kad būs izpildīti ražošanas plāni un sasniegti augsti produkcijas kvalitātes rādītāji. Neslēpšu, ka augstu kvalitāti sasniegt pagaidām neizdodas. Daļēji tas arī tāpēc, ka esam atpalikuši tehniskajā jomā. Domāju, ka izrautes no šī apburtā loka ir mūsu spēkos. Garantija tam tikai viena — mēs paši. Ir jāpamostas no miega, jālikvidē pasivitāte, vienaldzība un ieradums gaidīt rīkojumus «no augšas». Cita ceļa mums nav.

J. SKREIVERS,
Līvānu stikla fabrikas direktors

Orderis pirms termiņa

Jurģi kļuvuši par vispatīkamāko iezīmi Rīgas rajona kolhoza «Mārupe» īstenotajā plašajā sociālajā politikā. Atzīmēsim, ka saimniecības arodbiedrības komiteja, kas prasmīgi izmanto tādu juridisku dokumentu kā kolektīvais līgums, palīdz saviem darbaļaudim ātrāk saņemt dzīvokļus. Tagad noslēgdami kārtējo divpusējo nolīgumu, pirmreiz kooperatīva zemkopji un lopkopji apņēmušies līdz 1998. gadam pilnīgi atrisināt dzīvokļu problēmu.

— Šis uzdevums kļuva reāls, kad arodbiedrības komiteja un administrācija sāka precīzi izpildīt abpusējās saistības, — teica kolhoza «Mārupe» arodbiedrības līdere R. Kalnupa. — Jau tagad darbiniekam jāgaida tikai viens

vai divi gadi, lai saņemtu orde-ri. Tas panākts ar sava celtniecības iecirkņa izveidošanu. Gan tas, ka tagad katrs desmitais kolhoznieks ir profesionāls celtnieks, gan tas, ka par svarīgu budžeta izdevumu posteni kļuvusi šīs sociālās nozares attīstība, ir tā paša kolektīvā līguma efektivitātes pierādījums. Pagājušajā gadā vien saimnieciskā kārtā uzcelti divi daudzdzīvokļu nami un vesela iela ar individuālajām kotedžām.

Turklāt paātrinājums šeit nav pretrunā ar kvalitāti. Par kolhoza «Mārupe» skaistāko vietu kļuvusi ciemata nomale, kas saista ar savu oriģinālo arhitektonisko risinājumu. Dakstiņu jumti, smailie logi, sarkano ķieģeļu mūris un dažāda augstuma stāvi liecina par vietējo celtnieku labo gaumi un lielo meistarību.

Saskaņā ar mērķprogrammu «Dzīvokļi-2000», kas republikā izstrādāta pēc arodbiedrību iniciatīvas, savas rezerves PSK XXVII kongresa nospraustā svarīgā uzdevuma īstenošanai pirms termiņa neatļaidīgi meklē daudz darba kolektīvi.

LATINFORM

Ar māmiņu un vecmāmiņu

Starptautiskajai sievietes dienai vēltītie sarīkojumi bērnodārzos it kā parasta lieta. Un tomēr. Kad daudz uzņēmības, radošas izdomas, tad kopīga pēcpusdienu kļūst par īstiem svētkiem. Preiļu pilsētas bērnodārzā Nr. 2 audzinātāja N. Sparāne un V. Zaharāne mudināja, lai viņu audzināmie uz šo pēcpusdienu aicinātu gan māmiņas, gan vecmāmiņas. Tika veidota izstāde «Māmiņu, vecmāmiņu un mans vaļasprieks». Daudz bija rokdarbu, zīmējumu. Neiztrūka kopīgi dziedātu tautas dziesmu un labu, siltu vārdu māmiņām.

Jersikas astoņgadīgajā skolā valdīja neparasta rosība. Ģimeņu nedēļas pasākumu ietvaros vēl nebijis sarīkojums — tikšanās ar daudz bērnu mātēm, saruna par bērnu audzināšanu, ģimenes un skolas sadarbību, problēmām, darbuzaudzināšanu. Pārdomas par jaunās paaudzes veidošanas problēmām izteica Ārija Rušeniece un Marija Vucenlādzāne.

A. ILJINA

15. MARTĀ — DZĪVOKĻU UN KOMUNĀLAS SAIMNIECĪBAS UN SADZĪVES PAKALPOJUMU DARBINIEKU DIENA

Šī ziema bija barga, nesaudzīgi sodīja par katru paviršību. Mūsu rajona apvienoto katlu māju un siltumtīklu direkcijas ļaudis sala laiku aizvadīja centīgā darbā, un tagad var būt apmierināti. Ir pamats cerēt, ka turpmāk šim kolektīvam veiksies vēl labāk.

Savas profesijas svētkus ar labu darbu sagaida komunālo uzņēmumu kombināta strādnieki. Liekas, ka visapmierinātākie tagad ir Preiļu pilsētas viesi — silta un labiekārtota ciemiņus uzņem rekonstruētā viesnīca. Tās atmosfēru veido darbīgs kolektīvs Monikas Utinānes vadībā. (ATTEĻA pa labi — viesnīcas strādniece ANNA GATIŅA darbā.)

Rajona sadzīves pakalpojumu kombināta kolektīvs pagājušo gadu noslēdza ar izcīnīto trešo vietu republikāniskajā sociālistiskajā sacensībā. Tā turpināt!

Rajona sadzīves pakalpojumu kombināta kolektīva iekšēja sociālistiskajā sacensībā profesijas svētku priekšvakarā uzvarēja sievietes apģērbu šūšanas ceha 1. brigāde. ATTEĻA (no kreisās): šuvējas DAINA PAUNIŅA, JANĪNA VILCĀNE, ANITA VILCĀNE, INĀRA MICULE un brigadiere NATĀLIJA VOLONTE.

Apvienoto katlu māju un siltumtīklu direkcijas Preiļu iecirkņa priekšnieks IZOTIJS BOGDANOVS (attēlā no labās) sarunā ar mašīnistu operatoru PĒTERI CERNOVU. Profesijas svētku priekšvakarā abi vīri apbalvoti ar Goda rakstiem. Apsveicam! J. SILICKA teksts un foto

„Grūtais“ pusaudzis

Kā pusaudži izmanto savu brīvo laiku? Šodien tas ir viens no pašiem sāpīgākajiem jautājumiem. Analīze rāda, ka tieši bezdarbība ir par cēloni likuma pārkāpumiem, arī dzeršanai.

Lūk, arī viens no komjaunatnes aktīva galvenajiem uzdevumiem — jauniešu brīvā laika organizēšana, viņu iesaistīšana kultūrmāsu un sporta darbā. Kā to izdarīt?

Tātad problēma. Komjaunatnes komitejas bieži vien nodarbojas tikai ar faktu konstatēšanu. Arī par šiem faktiem — huligāniskā rīcība vai dzeršanu — praktiski informē milicija. Rodas jautājums: bet kur tad mēs, dārgie biedri, bijām agrāk, ko mēs darījām, lai tas nenotiktu?

Gribu sīkāk raksturot komjaunatnes darba divus virzienus, proti, komjauniešu operatīvo vienību un pusaudžu sabiedrisko audzinātāju darbu. Rajonā ir izveidotas 34 šādas vienības, kurās darbojas apmēram 350 cilvē-

ku. Jāatzīst, ka dažas no tām ir pasīvas, neiziet dežūrās. Šķiet, ir jau pienācis pēdējais laiks apgūt likuma pārkāpumu «geogrāfiju», galveno uzmanību veltot vietām un laikam, kur un kad visbiežāk tiek izdarīti likuma pārkāpumi.

Par komjauniešu operatīvo vienību darba galveno virzienu rajonā ir jākļūst individuālajam darbam ar pusaudžiem. Vispirms ar tiem, kuri atrodas nepilngadīgo lietu inspekcijas uzskaitē.

Individuālais šefības darbs ir vērsti uz konkrētu pusaudzi. Gandrīz visiem «grūtajiem» pusaudžiem ir savi sabiedriskie audzinātāji.

Tā rakstīts pārskatos. Bet īstenībā? Diez vai sabiedrisko audzinātāju lomu var uzskatīt par nopietni ņemamu. Faktiskais stāvoklis: sabiedrisko audzinātāju darba jēga redzama divos gadījumos no desmit. Un tas ir tikai tad, ja pieaugušais cilvēks patiešām ir autoritāte pusaudžu acīs, kad «pie lietas ķeras» cilvēks ar labām pedagogiskajām spējām. Bet tādu personību diemžēl ir ļoti maz.

Runājām par komjaunatnes komitejām, par nepilngadīgo lietu inspekciju, par sabiedrisko

audzinātāju lomu utt. Bet — kāda tad ir vecāku loma? Kāpēc no viņiem joprojām netiek prasīta lielāka atbildība? Un cik gan ir to uzņēmumu vai organizāciju, kuras kontrolē savus darbiniekus šajā jomā?

Daļa pusaudžu dzer, turklāt šo netikumu veicina tieši sabiedrības lojālā attieksme pret «nabaga bērniem». Lai «bērni» dzer ar ārdās, bet pēc tam lai par to visu atbild komjaunatnes komiteja un pārējie, kuriem ar audzināšanu ir jānodarbojas...

Mēs, protams, varam turpināt runāt par sabiedriskajiem audzinātājiem. Tikko aizvadīts speciāls seminārs, kas bija vēltīts šim darbam. Bet — vai šī audzināšanas forma nav sevi nolīguši? Kāpēc cilvēkiem «no malas» šo bērnu liktenis, bet viņu vecākiem tas ir vienaldzīgs? Tā nu esam pieraduši citu nodēdēt kamzolušus lāpīt ar saviem diegiem... Kamēr pats kamzola īpašnieks par to tikai pasmaida vai neliekas ne zinis.

Un tādēļ man ļoti simpātiska šķiet kāda sabiedriskā audzinātāja atbilde uz jautājumu: «Kā jūs esat iecerējis nodarboties ar savu «šefības pusaudzi»? Viņš atbildēja: «Iešu un mājām pie saviem bērniem. Lai ar viņiem pēc

dažiem gadiem nesāktu nodarboties citi cilvēki. Uzskatu, ka man pašam viņi jāaudzina».

Tātad — tieši vecākiem ir jānes atbildība par bērnu audzināšanu. Sabiedrisko audzinātāju galvenais uzdevums ir likt pusaudžiem sajūt, ka par viņiem domā, dot kādu pozitīvu ierosmi turpmākajai dzīvei. Un nevis lāpīt vecāku neizdarības.

Ik rudenī notiek operācija «Pusaudzis». Pusaudži un bērni, kas brīvdienas pavadījuši skolēnu darba vienībās, militārporta nometnēs un pionieru nometnēs vai pie radniekiem laukos, atkal satiekas ar parasto «savas ielas» kompāniju. Vasarā šī ielas ietekme (nereti negatīva) ir kļuvusi maznozīmīgāka, jo pusaudzis bijis aizņemts. Lielākā daļa pusaudžu, arī «grūto», vasarā atradās pieaugušo uzraudzībā, manāmi samazinājās likumpārkāpumu skaits.

Tomēr daudzu gadu pieredze liecina, ka tieši rudens sākumā, ātrleņģoties pilsētā, pusaudžiem ir ļoti ērti atrast savu vietu — nav vēl izveidojies pietiekami stingrs raksturs. Nereti viņi arī nekur nemācās un nestrādā. Kad mēs rīkojam operāciju «Rūpes», kuras mērķis ir apturēt šo negatīvo procesu, pārbaudīt, kādos

apstākļos dzīvo un mācās pusaudži. Pirmām kārtām — tā sauktajās nelabvēlīgajās ģimenēs.

Pēdējā laikā mēs arvien vairāk pievēršamies brīvā laika pavadīšanas problēmai. Tiek mēģināti jauni brīvā laika pavadīšanas veidi, kaut arī mūsu apstākļos tas ir grūti izdarāms niecīgās sporta bāzes un kultūras iestāžu vienpusīgas orientācijas dēļ. (Pēdējās, izņemot diskotēku, neko citu nevar vai arī neprot piedāvāt.) Bet diemžēl mūsu centienus atbalsta tikai aktīvākie pusaudži. Bez tam — lai darbotos, piemēram, jauno tehniku staciju, ir vajadzīga interese un arī nosliece uz jaunradi. Gadās arī tā: mēs piedāvājam kādu pasākumu, pusaudzis to pieņem, taču — nevis piedalās tajā, bet izkrāso, teiksim, matu cekulu zīlu un ierodas, lai to nodemonstrētu pārējiem.

Uzskatu, ka ne tikai komjaunatnei, bet mums visiem jāsapo spēki, jāiesaista šajā darbā patiesi ieinteresēti cilvēki, tādi, kurus satrauc jaunatnes problēmas. Tikai tad drīkst cerēt uz panākumiem.

V. VILCĀNE, Latvijas LKJS rajona komitejas otrā sekretāra, pārdomas pierakstīja V. ROMANOVSKIS

← VESTURES LAPPUSES → VESTURES LAPPUSES → VESTURES LAPPUSES → VESTURES LAPPUSES →

Internacionālais pienākums. Sodien ar to mēs saprotam Afganistānu. Seit — padomju kara spēka ierobežotā kontingenta sastāvā — ir bijuši arī puši no Latvijas. Atskatoties vēsturē, mēs redzam sarkanos latviešu strēlniekus, kuri palīdzēja nosargāt padomju varu Krievijā. Neizdzēšanas pēdas Latvijas revolucionārās kustības vēsturē ir atstājis Spānijas nacionāli revolucionārais karš.

Latvijas darbaļaudis, kas šai laikā Komunistiskās partijas vadībā cīnījās pret fašistisko diktatūru, dedzīgi atbalstīja Spānijas brīvības cīņitājus. No Latvijas uz Spāniju tika nosūtīti nelegāli savāktie ziedojumi. Nepakļaujoties Latvijas fašistiskās valdības aizliegumam un pārvarot milzīgas grūtības, uz Spāniju devās brīvprātīgie, kuri ar ieročiem rokās piedalījās cīņā pret fašismu. Latvijas Komunistiskā partija, paudama darbaļaudim patiesību par karu Spānijā un aicināda aktīvi atbalstīt Spānijas antifašistiskos spēkus, reizē sekmēja antifašistiskās Tautas frontes izveidošanu Latvijā. «Seit, cīnoties par republikānisko Spāniju, es cīnos arī par Padomju Latviju,» rakstīja vēstulē no Spānijas komunisti Kārlis Rozenbergs.

«...Kad jūs lasīsiet šo vēstuli, es jau būšu tālu no Latvijas robežām. Tikai, māmiņ, neraud! un nebēdāties! Zinu, ka es tev tagad sagādāju lielas sirdssāpes, bet es citādi nevarēju rīkoties. Jūs jau zināt mani, kāds es visu laiku biju, vienmēr nostājos par strādniecību. Un tagad es aizbraucu tur, kur strādnieki ar ieročiem rokās cīnās un mirst par taisnību un brīvību. Es citādi nevarēju, sirds man tā pavēlēja, es arī gribu cīnīties un, ja vajag, arī mirt par strādnieku lietu. Tu, māmiņ, vari būt lepna uz tādu dēlu, tādēļ neraud!... Nu tad palieciēt sveiki, dzīvojiēt veseli un nebēdājiēt par mani. Jancis.»

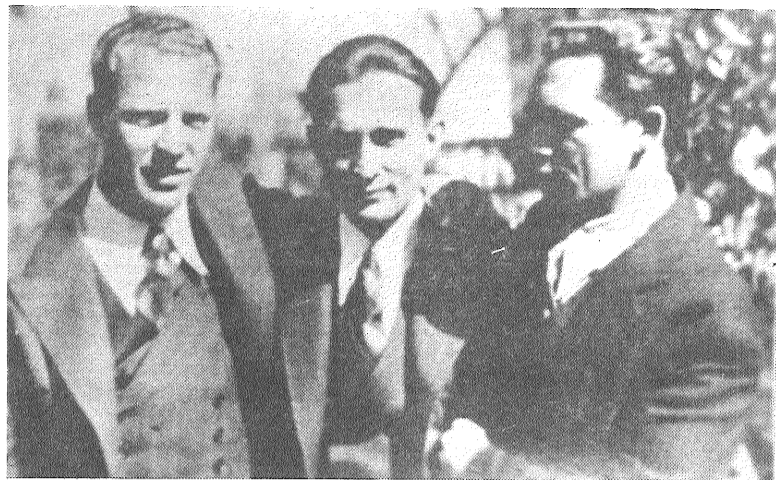
Tā ceļā uz Spāniju rakstīja Jānis Vanags mātei uz Līvāniem. Viens no Daugavas un Dubnas krastos dzimušajiem pušiem, kuri devās izpildīt savu internacionālo pienākumu. Kad un kā veidojās jaunajā stikliniekā šī solidaritātes un proletāriskā internacionālisma apziņa?

Jānis Vanags dzimis 1912. gada 13. martā. Viņa tēvs Jāzeps bija stikla fabrikas strādnieks, bet māte Marta strādāja par palīgstrādnieci. Jāņa bērnība pagāja pie Dubnas ietekas Daugavā — Jelgavas ielā 3. Pirmie un vienīgie skolas gadi arī te aizriņģēja. Tēva vadībā pusaugu puika ieguva stikla pūtēju amatu. Divdesmito gadu beigās, kad sārstāja kūpēt Līvānu stikla fabrikas skursteņi, Jānis kopā ar tēvu un māsu Annu dodas darba meklējumos uz Rīgu. Māte ar jaunāko dēlu Artūru paliek uz vietas. Brīvības ielā 4, mājā, kuru tēvs te bija uzcelis. Bezdarba gados arī Rīgā ne vienmēr varēja atrast sev iztikas vietu. Tādēļ jo bieži nācās atgriezties mājās un strādāt smagos darbos Līvānu

— Preiļu ceļa būvē, Līvānu kūrortu purvā un Dignājas mežos.

Stiklinieka darbs toreiz bija grūts: nepiemērotas darba telpas un turklāt bez ventilācijas, zems atalgojums. Pie tam fabriku īpašnieki to mēdza vēl mēnešiem ilgi ieturēt. Nereti pēc šādas algas neizmaksas sekoja fabrikas bankrots. Protams, ka fiktīvs. Tas bija viltīgs gājiens, jo pēc zināma laika uzņēmums savu darbu atjaunoja. Skaidrs, ka nu jau zem cita nosaukuma. Bet īpašnieki darbā pienēma tikai tos strādniekus, kuri nekaroja par ieturēto algu izmaksāšanu. Tādējādi daudzi stiklinieki pazaudēja savu pamatdarbu un kļuva par meža cirtējiem, kūdras racējiem, ceļa strādniekiem vai vienkārši par bezdarbniekiem. Tas viss spieda strādniekus organizēties pretspāra cīņai. 1931. gadā arī Jānis Va-

nā un Sarkanās Palīdzības nelegālie preses izdevumi vēstīja darbaļaudim patiesību par spēnu tautas cīņu pret fašismu, atmasojot starptautisko reakciju, politiski audzināja un mobilizēja tautas masas cīņai pret fašismu un plašai solidaritātes kustībai ar Spānijas tautu. Materiālo atbalstu republikāniskajai Spānijai organizēja Sarkanā Palīdzība. Jau 1936. gada augustā tā aicināja vākt ziedojumus Spānijas fašisma upuriem, Tautas frontes cīņitāju piederīgajiem. Barselonā iznākušais laikraksts «Trebala» («Darbs») savā oktobra numurā ar pateicību ziņoja, ka Spānijas Sarkanā Palīdzība saņēmusi pirmo Latvijas Sarkanās Palīdzības sūtījumu — 15 000 franku. Ar to Latvijas proletariāts apliecināja, ka tas jau praktiski ir ieslēdzies kopējā vispasaules solidari-

ATTEĻA: (no kreisās) Alberts Spalāns, Jānis Vanags un Mihails Tihomirovs Spānijā.

INTERNACIONĀLO PIENĀKUMU PILDOT

nāgs kļuva par kreisās Stiklstrādnieku arodbiedrības biedru. Jauneklis aktīvi iesaistījās prasību apspriešanā un streiku organizēšanā, darbojās arī sporta biedrības boksa sekcijā.

Puiša darbīgais un taisnīgais raksturs sekmēja izkopt savu šķiras apziņu. Un tādēļ likumsakarīga ir viņa iestāšanās nelegālās komjaunatnes rindās. Tas notika 1932. gadā. Jānis lasīja partijas izdevumus, darbojās LDJS Rīgas un Līvānu organizācijās. Izmantodams kā ieganstu vecāku apciemojumus, viņš bieži nelegālo literatūru vedā uz Līvāniem.

Lūk, ko par to stāsta viņa jaunākais brālis Artūrs (tajos gados vēl pusaudzis):

— Pārbraucot brālim no Rīgas, mūsu nelielajā mājānā tika rīkotas jauniešu saiešanas. Tādās reizēs vienmēr spēlēja patefons. Kamēr lielle kārtāja savas lietas, sardzē modri stāvējām mēs, pusaudži — es un mans draugs Artūrs Svīpe, ziņojot par katru aizdomīgā cilvēka parādīšanos. Mums it sevišķi bija piekudināts uzmanīties no policista Graudiņa. Jāņa Vanaga gaitām sāka sekot politpārvaldes okškeri, tomēr notvert veiklo pagrīdnieku viņiem neizdevās. Dienesta laiku Jānim nācās aizvadīt darba rotā (kā jau politiski neuzticamam). Nākamie gadi jaunēkļa dzīvē bija rūdījuma gadi, kad nācās domāt ne tikai par darba atrašanu, bet arī par to, kā izvairīties no iespējamā aresta. Sajā laikā J. Vanags daudz lasa, pašizglītojas, mēdās svešvalodas.

Spānijas notikumi Latvijā izraisīja dzīvu interesi. Buržuāziskie laikraksti notikumus Spānijā atspoguļoja tendenciozi, izkropļotā veidā, priekšlaikus likmējot par republikas sakāvi. Taču Latvijas Komunistiskās partijas, Latvijas Darba Jaunatnes savie-

tātes kampanā, lai palīdzētu spēnu tautai.

Kampanā aktīvi iesaistījās Rīgas stiklstrādnieki: vāca ziedojumus, izplatīja pretfašisma literatūru, cīnījās par vienotu strādnieku fronti. Drosmīgāko un uzņēmīgāko strādnieku vidū brieda doma brīvprātīgi doties uz Spāniju, lai ar ieročiem rokās stātos cīņitāju rindās pret fašismu. Viņu vidū bija arī Jānis Vanags.

Stiklinieku nelegālā sapulcē tika apspriests jautājums par cīņu pret fašismu un palīdzības sniegšanu Spānijas Republikai. Sapulcē pieņēma lēmumu atbalstīt republikānisko Spāniju ne tikai materiāli, bet arī sūtīt turp brīvprātīgos, kas būtu apmācīti karam. Šim aicinājumam atsaučās Mihails Tihomirovs, Alberts Spalāns, Jānis Trokša, Boļeslavs Dukalskis un Jānis Vanags. Viņi visi bija izdienējuši obligāto karadienestu Latvijas armijā un varēja būt nodēriģi Spānijā. Līdzekļu tādiem braucieniem organizācijai nebija, tādēļ vajadzēja griezties pēc palīdzības pie stikliniekiem. Viņu savāko līdzekļu šai laikā pietika diviem: Jānim Vanagam un Albertam Spalānam. Protams, bija jāpārdod sāva iedzīve — iegādāties mēbeles un velosipēds. Puišiem bija izdota izziņa no Sarkanās Palīdzības un iedotas latviešu emigrantu adreses Parīzē. Viņi bija tie, kas kārtēja brīvprātīgo cīņitāju tālāko braucienus no Francijas uz Spāniju.

1936. gadā 13. decembrī Rīgas stacijā, dažu tuvinieku pavādītī, vīri iekāpa vilcienā, lai dotos pāri Latvijas robežai. Pirmā vēstule no Spānijas, kas adresēta darba biedriem, datēta ar 27. decembri. Tā bija no Valensijas. Kad brīvprātīgie no Latvijas ieradās Alvasētē, viņus iedalīja 15. angļu — amerikāņu Interna-

cionālās brigādes Georgija Dimitrova bataljonā par ierindniekiem. Līdz 1937. gada februārim viņus apmācīja Mahoras pilsētā, un tikai tad ceļš uz fronti.

Jānim Vanagam un Albertam Spalānam pirmās ugunsgrūtības nācās saņemt 12. februārī Haramas frontē. Piekajā kauju dienā Alberts tika ievainots kājā un viņu nosūtīja uz hospitāli. Pie Haramas upes, netālu no kāda ciema, veselu mēnesi risinājās ļoti asiņainas kaujas. Fašistiem tomēr neizdevās izlauzties uz Madridi. Bataljona komandieris bija bulgārs Grebanovs, bet politiskais komisārs — vecs, pieredzējis bulgāru komunisti Tabakovs.

Vēlāk Gvadalaharas operācijas laikā bataljonā ieradās vēl daži latvieši. Dimitrova bataljons aizsargāja ceļu centrālā daļā. Pa labi atradās Ernsta Tēlmaņa bataljons, pa kreisi — franču — beļģu bataljons. Dimitrova bataljonam nācās izturēt galvenās, smagākās kaujas. Savus cīņu biedrus bieži apmeklēja vēl divi Latvijas brīvprātīgie: 15. brigādes sevišķu uzdevumu virsnieki Mihails Svarcs (Egons Smits) un Aleksandrs Troisliēns, kas pārzināja pretizlūkošanas operācijas.

Jānis Vanags kopā ar Mihailu Tihomiru drīz vien tika nosūtīti uz sakarnieku skolu. Pēc divu mēnešu apmācībām atkal frontē. Augustā tika noorganizēta partizānu skola «Sarkanais partizānis». Uz šo skolu tika nosūtīti arī Mihails Tihomirovs un Jānis Vanags. Grupas vadītājs bija Aleksandrs Troisliēns. Grupas 8 — 40 cilvēku sastāvā (atkarībā no uzdevuma) pārgāja Gvadaramas kalnus un iekļuva ienaidnieka aizmugurē Segovijas sektorā. Šādas operācijas parasti tika veiktas vienas nakts laikā. Tātad vajadzēja pāriet frontes līniju,

izpildīt doto uzdevumu un atgriezties atpakaļ daļā.

1938. gada jūlijā republikāņu armija iesaistījās niknās kaujās ar ienaidnieku pie Ebro upes. Te cīnījās arī Leona Paegles vārdā nosauktā prettanku lielgabalu baterija. Seit kopā bija vairāki latvieši. Seržants Jānis Vanags bija baterijas izlūku priekšnieks.

30. jūlijā. Lūk, ko par šo dienu savās atmiņās raksta Jānis Palkavnieks:

—...ritā pie novērošanas punkta no frankistu lodes krit mūsu aktīvais, apdāvinātais seržants Jānis Vanags, kas neskaris izgājis no daudzām cīņām. Grūti šo ziņu pateikt biedriem. Tikai pievakarē pastāstām viņiem par Vanaga nāvi. Vakara tuvējā iekļuva viņu apglabājam, Tihomirovs no «Bertas» raida trīs šāvīnus uz ienaidnieka nocietinājumiem.

Te spēnu zemē, netālu no Gandesas, tika aprauta latviešu internacionālistis Jāņa Vanaga dzīve.

Viņa draugi un cīņu biedri smagi pārdzīvoja šo zaudējumu.

Spānijas nacionāli revolucionārais karš pret fašismu ir devis vēstures mācības, kas nav zaudējušas savu aktualitāti arī šodien. Tās atgādina, ka cīņā pret reakciju un agresiju nepieciešama visu demokrātisko, miera un sociālisma spēku vienotība.

Zīmīgi, ka samērā daudz brīvprātīgo nāca no stikla rūpniecības strādniekiem, kuru vidū fašistiskās diktatūras laikā izvērta darbu samērā spēcīgi un rosīgi partijas pulciņi. No Līvāniem savu internacionālo pienākumu pildīt bija devušies bijušie stikla fabrikas strādnieki Alberts Spalāns, Jānis Trokša un Jānis Vanags.

Vai tagad, atzīmējot Jāņa Vanaga 75. dzimšanas dienu, mēs visi padomājam, vai esam varoņu piemiņas cienīgi? Ko mēs esam veikuši, lai saglabātu viņu piemiņu?

Materiālus vāca un publicāciju sagatavoja

V. SMELTERS

Garīgi piepildīta dzīve

Ar jauno kara komisāra vietnieku kapteini Sergeju Koroļovu rajona iedzīvotāji iepazīs mazliet neparasti — Dziesmu svētkos. Viņš nebija tērpies virsnieka formā, bet gan — civiluzvalkā, jo... vadīja šos svētkus. Tas likās neparasti ne tikai daudzajiem skatītājiem, bet arī tiem cilvēkiem, kuri Sergeju Koroļovu jau pazina kā virsnieku. Bet viņam pašam piedalīšanās svētkos bija gluži parasta lieta, jo visu līdzšinējo dzīvi bija pavadījis mūzikā. Jau no pašas bērnības.

No tās tālās zēnības Slavjanskā, Donbasa pusē. Saņāca vienkopus mūzikas apsēsti puši. Isti entuziasti. Un izveidoja vokāli instrumentālo ansambli. Spēlēja aizrautīgi, kā to vien jaunība dara. Jaunība un romantika — divas nešķiramas lietas. Jo tieši jaunībā veidojas uzskati par dzīvi, kura jādzīvo, nezaudējot romantiku un atbildību par uzticēto pienākumu.

Mūzika Sergeja Koroļova dzīvē nekļuva par galveno, tomēr tā palīdzēja atrast sevi. Tā radīja tieksmi pēc romantikas un pēc

tālēm. Izlemts: Slavjanskas civilās aviācijas skola, specialitāte — inženieris mehāniķis.

Pirmā darba vieta — Stavropole apvienotā aviācijas vienība, lauksaimniecības aviācijas cehs. Pusgads pagāja Vidusāzijā, apstrādājot kokvilnas laukus. Seit Sergejs Koroļovs iepazīs vietējās nacionālās tradīcijas. Un interesi par citas tautas kultūru un vēsturi, kas šeit radās, viņš nezaudēja arī turpmāk.

Pēc pusotra gada — Tālie Ziemeļi, viens no Ziemeļu flotes jūras aviācijas atālākajiem garnizoniem. Dienests kā dienests... Bet pēc septiņiem gadiem apstākļi tā sagādājās, ka turpināt dienestu aviācijā viņš vairs nevarēja. Mediku slēdziens — nepārsūdzams. Kā dzīvot tālāk? Ko iesākt? Viņam piedāvāja vadīt karaspēka daļas klubu. Koroļovs piekrita. Paguva pat izveidot kara daļas muzeju.

Reiz atvalinājuma laikā jaunais virsnieks sāka apzināties, ka viņa vieta ir šeit, Latvijā, un kurienes bija nākusī māte. Sekoja die-

neests Gulbenes rajona kara komisariātā, bet kopš 1982. gada Sergejs Koroļovs dzīvo Preiļos.

Kas tad īsti ir virsnieks miera laikā? Un ko gan īsti nozīmē uzplečī, un ar ko gan atšķiras militārā specialitāte no parastās? Ar kādu vārdu to izteikt? Vairbūt — gatavība. Karavīram nav tiesību nedomāt par Dzimtenes aizsardzību. Viņš dzīvo, lai būtu allaž gatavs cīņai, savas Tēvzemes aizstāvēšanai.

Sergejs Koroļovs ir enerģisks un prasīgs. Tieši tāds, kādam ir jābūt istam virsniekam, kara komisariāta darbiniekam.

Bet pati būtiskākā viņa rakstura iezīme — tā ir mīlestība pret cilvēkiem, viņu rūpju izprašana un gatavība tiem palīdzēt! Lūk, kāpēc majors, kā saka, «veik».

Koroļovs ir «nestandarta» cilvēks. Viņu interesē rajona sabiedriskā dzīve (ne tikai tā ģeogrāfiskais stāvoklis un ekonomiskie rādītāji). Viņu interesē novada vēsture un šodiena.

Lūk, tikai viens piemērs! Pagājušajā rudenī I un II pakāpes

Tēvijas kara ordeņu Aizkalnes ciema kara veterāniem viņš pasniegta Raiņa muzejā. Tas bija dziļi simboliski.

Bet mūzika? Viņš tai uzticīgs ir aizvien. Kaut arī mājās reti kad iznāk spēlēt klavieres.

Kara komisāra vietniekam, kā visiem cilvēkiem, ir ģimene. Sieva, divi dēļeni, kuriem gribas ro-

taļties kopā ar tēti. Un tomēr... Ir mirkli, kad bez ģitāras un dziesmas nekādi nevar iztikt. Piemēram, Padomju Armijas un Jūras Kara Flotes vai Uzvaras dienas sarīkojumos.

Bet — cik tādu svētku vēl priekšā?

V. RADIS

J. ŠILICKA foto

SPEKTRS

Sestdienas lappuse

Vēlāk, kad norima satraukums un līvānieši bija devuši izstādei augstu vērtējumu, pavāres, nespējot novaldīt smaidu, pastāstīja man par neseno kuriozo atgadījumu. Proti, par to, kā viņas draudzāini meklējušas «izmukušo» līdaku, kā beidzot atradušas to... zem skapja, kur bēgle neizdibināmā veidā nokļuvusi.

Tieši šī līdaka arī kļuva par greznāko (taču nebūt ne vienīgo) rotājumu kulinārijas un konditorijas izstrādājumu izstādē — pārdošanā. Savu meistarību kārtējo reizi demonstrēja gan pieredzes bagātās meistares S. Zaiceva, V. Švilce, gan viņu gados jaunākās kolēģes M. Kārkle, A. Gūge un I. Batarāga (attēlā).

Vietējie kulināri un konditori iedibinājuši labu tradīciju: viņi dod līvānietēm iespēju sajūst, ka svētki patiešām ir svētki. Arī šoreiz namamātes šā laikā izpirka visu, ko bija sagatavojuši kulinārijas meistari.

Ne velti rajona profesionālās meistarības konkursā uzvaru guva tieši līvānietes: Svetlanai Zaicevai — 1. vieta, bet Margaritai Kārklei — 3. vieta.

Līvānieši saviem kulināriem un konditoriem adresē tikai vienu lūgumu: rīkot šādas komercizstādes pēc iespējas biežāk. Ne tikai svētku dienās vien.

I. IVANOVA
O. DUBIŅINA foto

Uz sarīkojumu — visa ģimene

Tā vairs nav nejausība, ka uz Zundānu ciema tautas namu brīvajā laikā dodas visa ģimene. Un ne tikai uz koncertiem, teātru izrādēm. Nepilnu gadu darbojas ģimeņu klubs. Tā padome ir iniciatore interesantiem un lietderīgiem atpūtas sarīkojumiem.

Ģimeņu klubs kolhoza «Zelta vārpa» laudis aicināja uz kārtējo tikšanās pēcpusdienu. Šoreiz kluba viesi bija sabiedriskās ēdināšanas uzņēmumu apvienības Līvānu zonas konditori un kulināri. Zundānu ciema tautas namā viņi sarīkoja konditorijas izstrādājumu izstādi un pārdošanu. Sabied-

riskās ēdināšanas uzņēmuma speciālisti zundāniešiem neliedza padomus svētku galdā klāšanā, bezalkoholisku dzērienu un kokteiļu izgatavošanā.

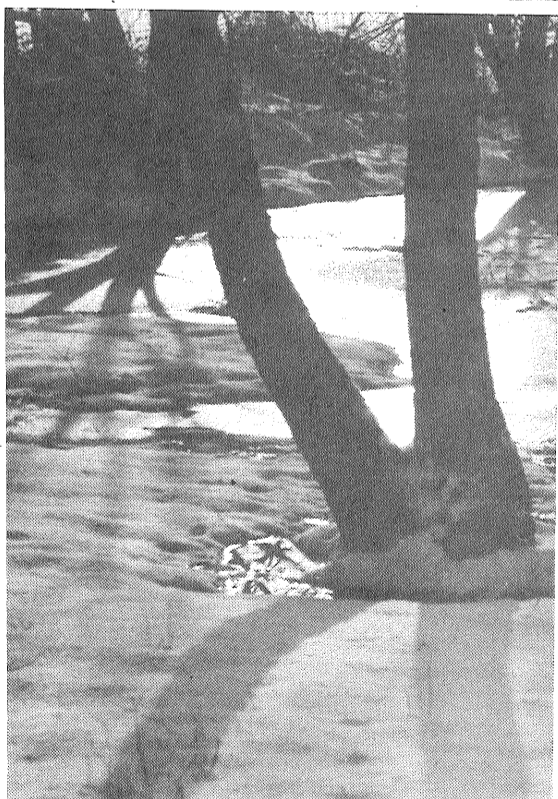
Ģimeņu pēcpusdienā sarunu par dabu, tās bagātību saudzēšanu risināja meža patalogs Jāzeps Vuškārnīks. Stāstījumu papildināja diapozitīvi.

Sarīkojumā piedalījās trīsdesmit kolhoza «Zelta vārpa» ģimenes. Krietni vairāk zundāniešu pošas ceļojumam uz Rīgu.

A. VELDRE

MARTS

K. GAILUMA fotoitēde

Pauls, Rodrigo, „Remix“...

Komponista uzvārds, dziedātāja vārds un ansambļa nosaukums... «Triskārša» radošā savienība izrādījusi veiksmīga visiem. Tomēr šķiet, ka sevišķi nozīmīga tā ir Rodrigo Fominam, kas 24 gadu vecumā kļuvis par populāru dziedātāju. Viņš ir Vis-savienības konkursa «Jūrmala-86» uzvarētājs. Tajā pašā gadā jaunais solists izcīnīja sudraba medaļu starptautiskajā festivālā «Cilvēki un jūra» Vācijas Demokrātiskajā Republikā.

...Divas reizes nedēļā, no pusdienas līdz vēlam vakaram, Latvijas radio mūzikas studijā skan viņa balsis, tiek noslīpētas muzikālās intonācijas. Ansamblis «Remix» kopā ar dziedātāju meklē savu rokrakstu, kas neatkārtotos. Mēs ar Rodrigo tikāmies R. Paula jaunās dziesmas ieraksta pārtraukumā. Vārdus šai dziesmai sarakstījis pats izpildītājs. Daudzi to jau dzirdējuši maestro autor koncerta translācijas laikā Centrālajā televīzijā.

Manas dziesmas stāsta par cilvēkam personiski kaut ko ļoti nozīmīgu, — teica Rodrigo. — Tiesa, tagad par to mazāk runā, tieši kā, piemēram, septiņdesmitajos gados, kad no dziesmas dziesmā atkārtojās vienkārši vārdi par mīlestību. Kāpēc cilvēks mēdz būt vientuļš? Kāpēc viņš tik bieži meklē dabā atbilstību savam noskaņojumam, attālinādamies no ikdienas kņadas, dzīves straujā ritma? Uz šiem un

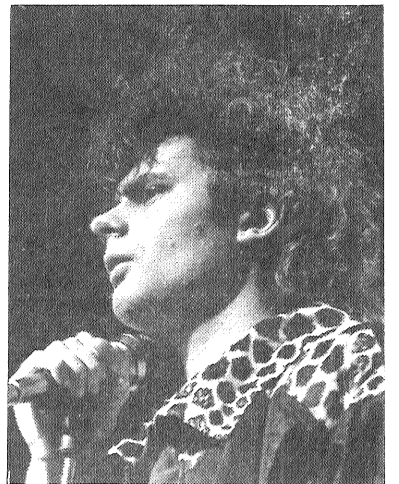
daudziem citiem jautājumiem es cenšos atbildēt ar savām dziesmām.

Rodrigo nesapņoja par dzejoļu rakstīšanu un dziedāšanu — dzimtajā pilsētā Liepājā viņš grēbja iestāties lietiskās mākslas skolā. Taču «izkrita» eksāmenos. Pēc devītās klases beigšanas, kad aiz muguras jau bija mācības bērnu mūzikas skolā, viņš nolēma iestāties mūzikas skolā. Uzņemšana vokālajā nodaļā notieca Rodrigo tālāko likteni.

— Kopš tā laika es dziedu. Mūzika tagad ir galvenais manā dzīvē. Ja gadās brīvs laiks un ir noskaņojums, ņemu rokā otu.

Jā, Rodrigo ir populārs. Reiz R. Pauls jokodamies teica: «Ieslēdz televizoru vai radiouztvērēju — un bieži vien dzirdi un redzi puisī ar tādu divainu frizūru un tikpat divainu apģērbu...». Tiesa, Rodrigo dziesmas nevienam neatstāj vienaldzīgu, par tām strīdas, viņa dziedāšanas maniere rada pretrunīgus spriedumus. Taču vienā ziņā domas sakrīt: dziedātājs ir talantīgs, patīk jauniešiem. Viņš patika jau tad, kad vēl dziedāja populārā grupā «Līvi», ar kuru kopā koncertēja Tjuņeņas apgabala un Dienvidsibirijā.

Rodrigo nepatīk retoriski vārdi, skajas sarunas par pilsona pienākumu. Bet pagājušajā vasarā kopā ar grupu «Remix» viņš piedalījās divos koncertos Liepā-

jas stadionā, kuros nopelnītos līdzekļus izmantoja dzimtajās pilsētās labiekārtošanai. Nolemts šādus koncertus rīkot katru gadu.

Par godu VLKJS XX kongresam Vissavienības skaņu ierakstu firma «Melodija» izlaiž disku ar padomju komponistu dziesmām populāro dziedātāju Sofijas Rotaru, Allas Pugačovs, Muslima Magomajeva izpildījumā... Šajā spožajā zvaigznājā ir arī mūsu Rodrigo.

K. MARKARJANS,
LATINFORM
korespondents

Redaktora v. P. PIZELIS

TV Viļņa

15. marts. 9.00 — «Panorāma». 9.45 — Rita vingrošana. 10.00 — Bērnu zīmējumu televīzijas konkurss «Mana pasaule». 10.35 — TV — skolēniem. Mūsu valoda. 11.05 — Nedēļas atbalss. 11.40 — Lemj sieviešu padome. 12.20 — Dokumentālā filma. 12.30 — Koncerts bērniem. 12.55 — Par leļļu teātri. 13.25 — Sodien — Dzīvokļu un komunālās saimniecības un sadzīves pakalpojumu sfēras darbinieku diena. 15.25 — Arzemu žurnālisti par Lietuvu. 15.55 — Agrorūpnieciskais komplekss: darbi un laudis. 17.00 — PSRS čempionāts basketbolā vīriešiem. «Statība» (Viļņa) — RTI (Minska). Pārtraukumā — ziņas. 18.30 — Multiplikācijas filma. 18.45 — Zinātniskais progress — paštrinājuma rezerve. Dokumentālā filma «Lvovas universitāte». 19.15 — Baleta vakars. 20.00 — «Panorāma». 20.40 — «Labu nakti, mazuli!». 21.00 — «Laiks». 21.40 — PSRS čempionāts basketbolā vīriešiem. «Dinamo» (Tbilisi) — «Zalgiris» (Kauna). 22.50 — Ziņas.

UZMANĪBU!

Lai pilnīgāk apmierinātu iedzīvotāju pieprasījumu pēc dārzenų sēklām, dārzenų šķirnes sēklu Daugavpils starprajonu nodaļa saskaņā ar iepriekš noslēgtiem līgumiem iepirks no 1987. gada ražas iegūtās sekojošu kultūru sēklas:

Sēkla	Cena par kg (rubļos)
Brokoli šķirnes kāposti	35,00
Kāji	12,00
Galviņkāposti	48,00
Puķkāposti	100,00 — 250,00
Rāceņi	8,00
Galdā bietes	7,70
Turnepši	8,00
Rabarberi	4,00
Skābenes	8,00
Sējas sīpoliņi	1,10
Mārrutku spraudēņi	1,50

Iepirks arī garšaugu sēklas (baziliku, izopu, koriandru, lupstāju, ilggadīgo majorānu, citronmelisu, skorcioneru, timiānu, fenheli, estragonu u. c.).

Līgumus var noslēgt līdz 1987. gada 15. aprīlim.

MŪSU ADRESE: Daugavpils, Nometņu ielā 120, telefons — 38176.

PĀRDOD labu baļķu māju. Telefons — 42233.

LIVĀNU EMBK SPECIALIZĒTĀJAI PMK

steidzīgi vajadzīgs galvenā grāmatveža vietnieks. Alga 175 rubļi mēnesī, ir premiālās piemaksas. Uzziņas pa telefonu 43638.

CĪENĪJAMIE PREIĻU RAJONA SADZĪVES PAKALPOJUMU KOMBINĀTA DARBINIEKI, KARA UN DARBA VETERĀNI!

Sirsniņi sveicam jūs jūsu profesijas svētkos — Dzīvokļu un komunālās saimniecības un sadzīves pakalpojumu darbinieku dienā! Vēlam jums un jūsu ģimenes locekļiem stipru veselību, laimi, labklājību, mierīgas debesis un jaunus darba panākumus, lai sekmīgi izpildītu šī gada un visas piecades uzdevumus!

Preiļu rajona sadzīves pakalpojumu kombināta administrācija, partijas birojs un arodkomiteja

PĀRDOD māju Rušonas ciema Medikovā. Izzaņas Preiļos, Daugavpils ielā 29—6.

Bez tevis, māt,
Mēs tālāk iesim vieni,
Tik paliks atmiņas kā gaiši pavadieni.
(A. Elksne)

Izsakām dziļu līdzjūtību Stanislavam Bicānam, MĀTI pedēja gaitā izvadot.

Preiļu SCO kolektīvs

Ņem no mums tās gaišās dienas,
Kurās kopā darbā iets.
Lai tev dzimtais zemes vēji
Klusu miera dziesmu dzied.
(J. Grots)

Izsakām dziļu līdzjūtību skolo-tājās pensionāres ANNAS PILKAS piederīgajiem, uz mūžu no viņas atvadoties.

Galēnu atostgadīgās skolas kolektīvs

Lai labā apkļususi sirds vēl ilgi
Teic padomu un ceļamaizi dod.
(J. Silazars)

Skumstam līdzī ANNAS PILKAS piederīgajiem, no viņas uz mūžu atvadoties.

Mehāniķi un dispečeri

Sie pavasara vēji brāzmojošie
Ir tavu elpu pārvāvuši pušu,
Un zilās debesis un stari spožie
No tavām acīm gaismu aiznesuši.
(A. Elksne)

Kad klusi skan sēru dziesma
un smilšu sega klāj DZĪVES-BIEDRES kapu, dalāmies sāpēs ar Leonu Pilķu.

M. Gorkija kolhoza arodkomiteja

Lieliem darbiem spēku krāji,
Zvaigzņu tāles atrast gāji.
Nemanot tev klusi, klusi
Baltā ziema atnākusi.
(H. Skuja)

Sērojam kopā ar ANNAS PILKAS piederīgajiem, viņu pedēja gaitā izvadot.

Vecākās paaudzes deju kolektīvs

PĀRDOD slaucamu govī un grūsnu teli. Aizkalnes ciema «Krauklišos». Viktors Vucāns.

...Izgaisa kā ogles sveču liesma,
Tumsā aizkrita kā saules gaismas stars,

Izskanēja tā kā laba dziesma,
Kaš nekad vairs sirdi neaizskars.
(J. Osmanis)

Skumju brīdī esam kopā ar ANNAS PILKAS piederīgajiem, izvadot viņu pedēja gaitā.
M. Gorkija kolhoza valde

Lauj, mīļo tēt, pie tevis pasēdēt,
Ja kādreiz pagurstam, mums arī tagad
Ir atmiņā tavs mūža gājums smagais
Un tavas dzīves likums: vajag spēti!
(Z. Purvs)

Izsakām dziļu līdzjūtību Emīlijai Starostniecei, no TEVA uz mūžu atvadoties.
Kirova kolhoza kolektīvs

Runājiet ar mani klusi,
Saudzīgāk kā citu dienu;
Sodien sirds man palikusi
Smagāka par sāpi vienu.
(E. Zālite)

Izsakām dziļu līdzjūtību Emīlijai Starostniecei, TETI smiltajā aizvadot.
Grāmatvežu kolektīvs

Klusa paliek māja, sēta,
Klusa tēva istabiņa.
Nav vairs tēva mīļo soļu,
Nav vairs tēva padomiņa.
(T. dz.)

Izsakām dziļu līdzjūtību Robertam Peisniekam, TEVU pedēja gaitā izvadot.
Dzeržinska kolhoza valde un arodkomiteja

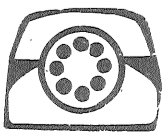
Garu mūžu nodzīvoji,
Daudz darbiņu padarīji,
Lai nu viegli zemes mātē
Pārklāj smilšu paladziņu.
(T. dz.)

Izsakām dziļu līdzjūtību Annai Grauzīnai sakarā ar MĀTES nāvi.

Līvānu eksperimentālās biokīmiskās rūpnīcas kolektīvs

Laikraksts «Lenina Karogs» iznāk otrdienās, ceturtdienās, sestdienās latviešu un krievu val.

«Ленина Карогс» («Ленинское знамя»). Газета Прейльского районного комитета Коммунистической партии Латвии и районного Совета народных депутатов на латышском языке, г. Прейли, Латв. ССР. Издательство «Звайгзне», г. Рига, ул. М. Горького, 105.

REDAKCIJAS ADRESE: 228250, Preiļos, Komjaunatnes ielā 1. TĀLRUNĪ: redaktors — 22059, redaktora vietnieki — 22154, sekretāriāts — 21769, agrorūpnieciskā kompleksa, kultūras un sporta nodaļas — 21759, partijas dzīves, skolu un vēstulju nodaļas — 21996, vietējo padomju darba, rūpniecības un ceļniecības nodaļas — 22203, fotokorespondents — 21985, grāmatvedība, uzziņas par sludinājumiem — 22305.

Tir. 13 727 eks. (latv. val. 9 807 eks., krievu val. 3 920 eks.).

1. nos. Iespiedloksne. Ofsetiespiedums. Laikraksts iespiests Latvijas PSR Valsts izdevniecībā, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā 228400, Daugavpils, Vārkas ielā 1. Indekss 68169. Pas. 391.